

LA VIOLENCIA I LOS VIOLENTOS

Sería fácil atribuir en exclusiva, la violencia en el deporte a características propias de la sociedad de nuestros días, esto es, reflejo de la realidad cotidiana de los usos y costumbres de nuestra época. Tan fácil, como que con estas breves líneas ya podría dar por finalizada la editorial.

En muchas ocasiones nos hemos ocupado, desde estas mismas páginas, del grave problema de la violencia en el deporte, de sus implicaciones y de sus riesgos, no sólo los referidos a daños de personas o instalaciones, sino a aquellos menos espectaculares pero mucho más dañinos, porque atentan contra las raíces culturales del propio deporte, contra la razón de su propia existencia.

Siempre hemos dicho y nos reiteramos ahora, que no se trata de "encerrar entre rejas al deporte", ni de montar sofisticados sistemas de seguridad, ni tan siquiera de adecuar la legislación a la represión de los actos violentos individuales o colectivos cometidos a raíz de acontecimientos deportivos.

Sin duda que la violencia tiene motivaciones sociológicas que habrían de buscarse en la insatisfacción, la marginalidad o el fracaso de individuos o de colectivos humanos, pero no es menos cierto que esta proyección hacia una actividad concreta y precisa, en este caso el deporte, viene vehiculada por factores que si bien condicionan a éste no forman, en absoluto, parte de él. Me refiero, como no, a la manipulación de los ideales o "fervores" populares i al acoso constante por todos los medios del único y real protagonista de la función: el deportista; a la provocación y, diría más, a la sublimación de los instintos más bajos y groseros del hombre... En una palabra, al permanente realce de todo lo negativo que el deporte, como cualquier otra actividad humana, puede tener y la ocultación, el olvido y el desprecio hacia los muchos valores éticos y estéticos que encierra.

Por ello, cuando se habla de violencia en el deporte conviene precisar de dónde procede y qué persigue, porque desde luego no obedece a imperativos impuestos por el juego. Por eso, también, cuando se habla de "grupos violentos", nos vemos obligados a preguntarnos por qué y contra qué se despiertan y azuzan pasiones o se modifican y alteran conductas.

J.G.

LA VIOLÈNCIA I ELS VIOLENTS

Seria fàcil atribuir en exclusiva la violència en l'esport a característiques pròpies de la societat d'avui dia, com a reflex de la realitat quotidiana dels usos i costums de la nostra època. I ho seria tant de fàcil que amb aquestes quatre ratlles ja podria donar per acabat l'editorial.

En moltes ocasions ens hem ocupat, des d'aquestes mateixes pàgines, del greu problema de la violència en l'esport, de les seves complicacions i dels riscos, no tan sols pel que fa a danys a persones o a instal·lacions, sinó d'aquells menys espectaculars però molt més malians que atempten contra les arrels culturals del mateix esport, contra la raó de la seva existència.

Sempre hem dit, i ho reiterem ara, que no es tracta de "tancar l'esport entre reixes" ni de muntar sofisticats sistemes de seguretat, ni tampoc d'adequar la legislació a la repressió dels actes violents, individuals o col·lectius, comesos arran d'esdeveniments esportius.

És cert que la violència té motivacions sociològiques que hauriem de cercar en la insatisfacció, el marginament o el fracàs d'individus o de col·lectius humans, però no ho és menys que aquestà projecció vers una activitat concreta, i en aquest cas l'esport, ve a cavall de factors que si bé el condicionen no formen part de l'esport. Parlo –per què no?– de la manipulació dels ideals o "fervors" populars; de l'assetjament constant, per part de tots els mitjans, de l'únic i autèntic protagonista de la funció: l'esportista; de la provocació i, encara més, de la sublimació dels instints més baixos i grollers de l'home... En una paraula, del relleu permanent de tot el que de negatiu pot tenir l'esport, com qualsevol altra activitat humana, i l'ocultació, l'oblit i el menyspreu envers els seus nombrosos valors ètics i estètics.

És per això que quan es parla de violència en l'esport convé precisar d'on ve i què busca, ja que per descomptat no obeeix a imperatius imposats pel joc. De la mateixa manera, quan es parla de "grups violents" ens veiem obligats a preguntar-nos per què i contra què es desperten i s'esperonen passions o es modifiquen o alteren comportaments.

J.G.

